

1

Ovo se dešava u jednom **PREDALEKOM VELEGRADU**. Tako se zove jer je baš, baš daleko. Ako ne verujete, pogledajte samo kroz prozor! Da li ga vidite? Naravno da ne, jer je stvarno previše daleko da bi se video, **PREDALEKO**.

Predaleki Velegrad je, dakle, **BAŠ, BAŠ DALEKO**, kao što je već pomenuto. Ali može to biti i neki Obližnji Gradić. Ne možeš me nadmudriti, pa to ti je. **HA! HA! HA!**

Elem, tako je velik da...

**NE MOŽE
DA STANE
U KNJ IGU!!!**

NA POČETKU NAŠE PŘÍČE
NEKA TA JANSTVENA SPODOBA
TRČKARA PO KROVOVIMA KŮČA!

ČEK DA VIDIMO!

Dva dana pre jučerašnjeg dana u nekom mračnom budžaku Predalekog Velegrada jedna gadna, smrdljiva mačka seduckala je i blesavo gleduckala pred sebe. Odjednom se pomerio poklopac obližnjeg šahta, i jedna **TAJANSTVENA SPODOBA** (Kažem ja!) izvirila je iz podzemlja. Mačka ju je radoznalo pogledala.

Tajanstvena spodoba je oprezno osmotrila okolinu, pritrčala mački i pogladila je po glavi.

„Zdravo, malečka!
Jesi li gladna?”

Zašto kriti, mačka je stvarno bila izgladnela, ali i toliko lenja da nije imala volje ni da mjaukne u odgovor. Bila je sigurna da će dobiti neki zalogaj, barem zbog svog mekanog i gustog krzna.

„Kad nećeš – ne moraš”, sleže ramenima nepoznata spodoba. „A pošto sam ja mnogo gladna, potražiću za sebe nešto ukusno. 'AJ ĆAO!”

I već u sledećem trenutku počela se pentrati požarnim stepenicama.

Mačka je tupo blenula za njom. Zar tek tako da je ostavi?

Tajanstvena spodoba se uvukla kroz odškrinuti prozor, da bi se ubrzo pojavila sa pilećim batakom u ruci. Slatko ga je smazala. Uvukla se u još nekoliko stanova, zdipila ponešto – malo hleba uz meso, koji kolač, grozd banana i najzad bokalče sa sirupom od malina, jer je bila strašno ožednela. Pošto je sirup bio pregust, ukrala je još i flašu kisele vode.

Dok je stigla do krova bila je sasvim sita.

Naravno da nije došla samo da večera. Čučnula je u podnožje dimnjaka i pri mesečini podrobno razgledala sve ono što je zdipila iz stanova.

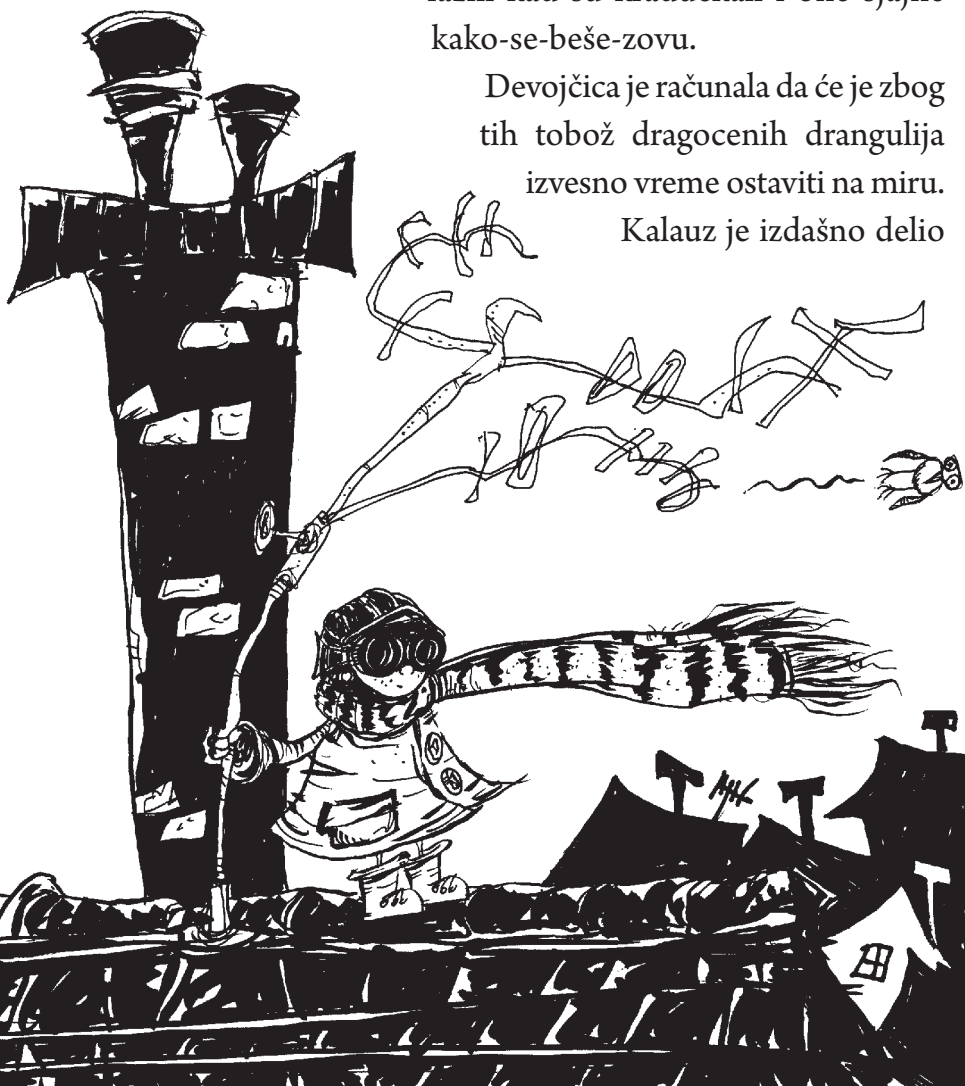

Jer tajanstvena osoba osim što je bila **KRADLJIVICA** bila je i **devojčica!**

Još se nije pomirila s tim da se **ovde gore** sve plaća nekakvim bezveznim papirićima, a Kalauz je zahtevao od njih da se svakog dana vrate punih džepova. Najbolje su prolazili kad su kraduckali i one sjajne kako-se-beše-zovu.

Devojčica je računala da će je zbog tih tobož dragocenih drangulija izvesno vreme ostaviti na miru.

Kalauz je izdašno delio

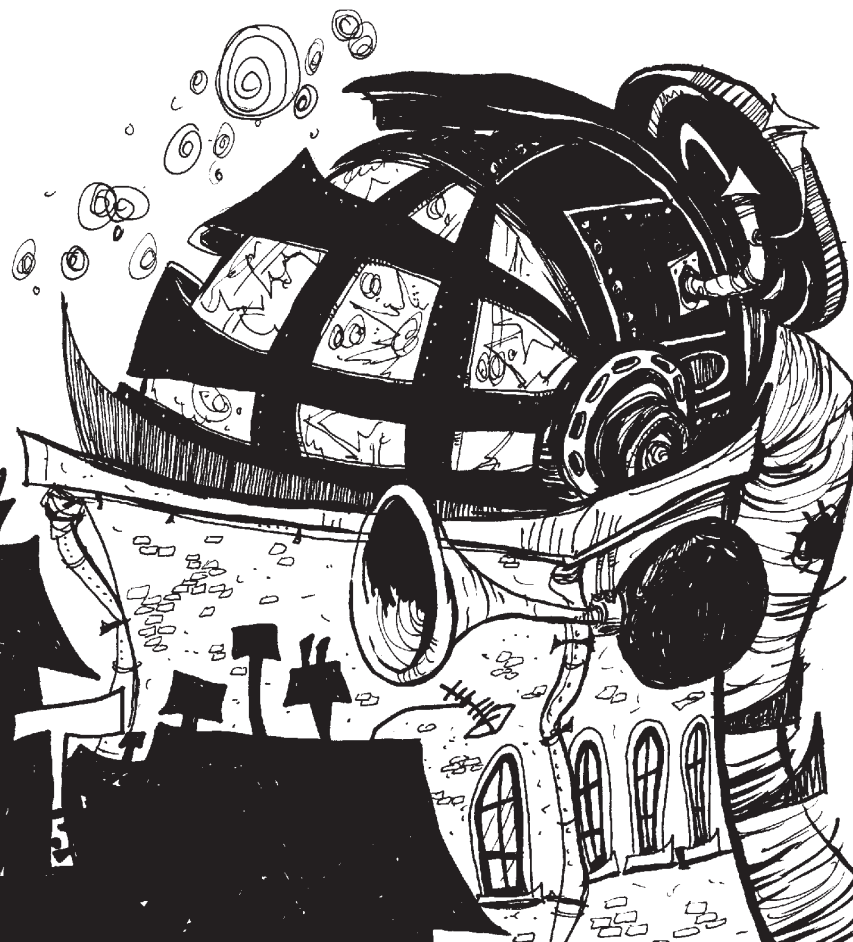
ćuške, a ponekad bi ih iz čista mira ostavio bez večere. Zato nije bilo loše ponešto gricnuti za vreme noćnih pohoda.

Baš je htela da se vrati, kad je u daljini ugledala

NEKU ČUDNU NAPRAVU!

Izdaleka je imala oblik kupole, a iznutra je treperilo plavičasto-beličasto svetlo.

Bila je prilično **ZASTRAŠUJUĆA.**

Kad – nešto se pomače pod njom. Neka suvonjava prilika u belom mantilu dreždala je među kalemovima i – **ZURILA PRAVO U NJU!** Nije uspela ni da dođe do daha, a kupola se otvori i ona se sunovrati u dubinu, posred munja.

I samo je

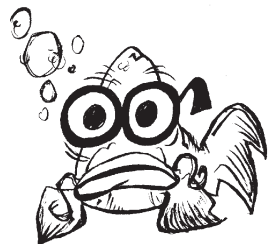
A onda su munje
odjednom
nestale,

...a ona je bućnula u kadu punu vode.

I nije se čak ni ugruvala!

Zagrcnula se i uhvatila se za ivicu kade. Oko nogu joj se vrzmao neki ŠARAN s naočarima, mada sa šaranima baš i nema nekog razgovora.

„Šta tražiš ovde?” – obrecnuo se na devojčicu suvonjavi čovek koga je videla još sa krova. Imao je smešnu frizuru.

Devojčica ispljunu vodu i odgurnu šarana, jer ju je sve vreme golicao perajem. Tip u mantilu je terao po svom.

„Zašto me uhodiš? Ko te je poslao?”

„E pa, sad mi je svega dosta!” – naljutila se devojčica. Neko ko je zcelo nameravao da je ubije, a pri tome ima tako MEGAGLUPU kosu, nema prava da tako razgovara s njom. Zgrabila je šarana i tresnula ga njime.

Kada u kojoj je devojčica čučala odjednom poskoči. Naime, imala je noge, i na svakoj iznošene, duboke cipele. TAKVIM nogama dala se u trk. Devojčica nije odmah shvatila šta se dešava: zagnjurila se u vodu, da bi potom kašljucnuvši izronila.

Čovek strese sa sebe besnog i praćakavog šarana, slučajno ga hitnu u snop munja koje su onuda sevale,

i dade se u poteru za pomahnitalom kadom. Pri tome je izvikivao reči koje

NE MOŽE IZDRŽATI ŠAMPARSKA BOJA!

Uverite se sami:

, , !!! , ,
, , !!!!!!!
, , !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
!!!!!!!!!!!!
, , !!!!!
!!!!!!!!!!!! !!!!!!!
!!!!

Sve sam napisao, lepo po redu, sram da me bude, ali kao što vidite, od slova **NI TRAGA!**

Devojčica se nije uplašila, jer je kod kuće, u svojoj okolini, čula i mnogo gore stvari od kojekakvih gadnih likova.

A odakle je došla ova devojčica? E to je već tajna! **I NEĆU VAM JE ODATI!** Pročitajte nastavak, iz njega ćete valjda saznati. **HAHAHA!**

Svejedno se strašno naljutila jer nije volela kad tako razgovaraju s njom. Iskočila je iz pomahnitale kade. Kad je pala na pod, zakotrljala se i iz zaleta poskočila. Čvrsto je stala na noge,

i spremno čekala ovog nerazumnog čoveka. Bila je to baš vešta i hrabra devojčica!

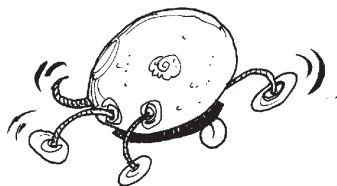
„Evo kako je bilo, vi sa **MEGAGLUPOM KOSOM!** Jednostavno sam propala kroz prozor. A htela sam da vidim šta se događa, dok ste sevali tim svojim glupim munjama.”

„Šta ti to znači ‘megaglupa kosa’?! Pazi da ne dobiješ preko nosa! Moje vlasi su ukras moje glave! I uz to stvaraju utisak **VEOMA LEP!**” →

Nakon ovog milozvučnog obračuna, iskrснуše još tri spodobe. Jedan debeljuškasti dečak, niskog rasta i smešne frizure, u besprekornom odelu s kravatom, s prevelikim naočarima čija su stakla bila šira od njegovog lica.

Oko nogu mu se vrzmao, i pri tome kevtao, mozak u staklenom skafandru, skakućući na četiri noge. Pomoću posebnog mehanizma plazio je svoj majušni crveni jezik i žustro mahao tanušnim repom od žice. Malo

dalje kunjalo je jedno
MORSKO PRASE.

„Kakva je to galama?” – sanjivim glasom upitao je dečak. „Trebalo biti veoma

NEOTESAN

da nekog probudiš usred noći, iz najslađeg sna.”

Devojčica je na trenutak zaboravila na razjarenog čoveka, i namrštenog čela se obratila dečaku:

„A zašto si onda ti u odelu i kravati?”

„Zato što je **ELEGANCIJA VAŽNA**”, poučno će dečak, suzbijajući potrebu da zevne iz sve snage. „To, naravno, kojekakvi musavi probisveti ne mogu da shvate.”

„Brate, neće meni da popuje neko tako svil...” – odbrusi devojčica, ali nije uspela da završi rečenicu jer ju je onaj čovek sustigao i zgrabio za ruku.

„**PATKA** te je poslala? Za njen račun me špijuniraš? Htela si da se dokopaš tajni **NAJVEĆEG SVETSKOG IZUMITELJA?** E, pa nećeš!”

„Kakva patka? Čije tajne?”

„Pa moje, čije bi bile?” – čovek ponosno isturi koščate grudi. „**NIKOLE TESLE!**”

„Nikad nisam čula za vas”, saopštila mu je devojčica.

Naučnik se uzvrpoljio, pa se malo okrenuo u stranu, da bi mu svetlo bolje obasjalo lice. Onda se ukočio u paradnoj pozi. Pošto nije usledila nikakva reakcija, upitao je:

„Ni sada ti ne delujem poznato?”

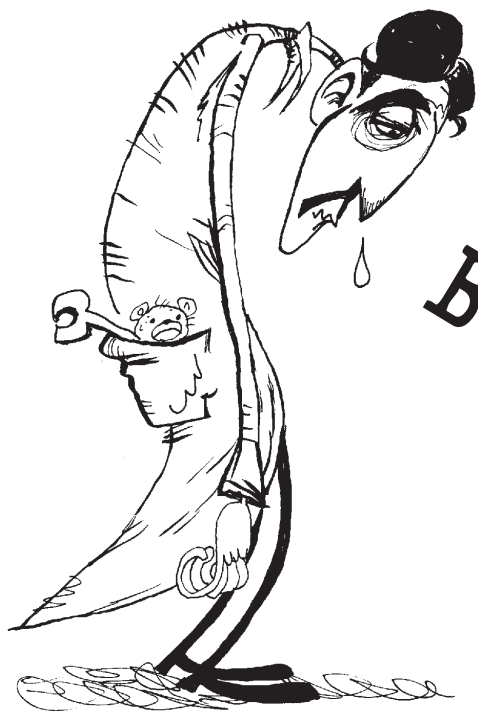
Devojčica je odmahнула glavom.

„A ovako?”

„Ne.”

Tesla se najednom snuđdio, duge ruke su mu se opustile sve do zemlje.

Ja sam
najveći izumitelj na svetu!
Pa ipak ne znaju za mene!
Izopšten sam!
A I GLEDA ME PATKA!

I odgega u
laboratoriju.

Devojčica je zbunjeno gledala za njim.

„Je l' vidite šta ste uradili s gospodinom Teslom?” – podiže dečak glas. Okrenuo se morskom prasetu: „Lavrentije, molim vas da ispratite našu nepozvanu gošću!”

PAF – i morsko prase po imenu Lavrentije sedelo je pred devojčicom.

„Kako li je samo dospeo ovamo?” – čudila se devojčica. Nije primetila ni jedan jedini pokret životinje. Ovo mesto joj se činilo sve čudnije. Već se uveliko pokajala što je bila radoznala i što ju je privukla igra svetlosti.

A onda je glasno kinula. Tek sada je primetila da je gola voda. Stavila je ruke na bokove.

„Dobro otvorite uši! Ovde sam zbog vašeg velikog, čuvenog izumitelja! Samo sam virnula kroz prozor, i odmah propala. **Lako se moglo dogoditi i da POGINEM!** VI MENI dugujete izvinjenje! Uključujući i tebe, blesavo morsko prase!”

Lavrentije podiže obrvu, ali je i dalje nepomično sedeo.

„Molim vas da persirate Lavrentiju”, upozorio je dečak, i koraknuo napred. „Zašto ste nas uhodili? I patka nas uvek uhodi!”

„Patka pa patka! Dokle ćete je spominjati?”

„Gospodin Tesla je **NA SMRT PREPLAŠEN** kad ga **GLEDA PATKA**. Posebno se plaši pataka koje vire kroz prozor. Konstruisao je jedan mehanizam za slučaj da patka proviri odozgo, i onda – BUĆ. Pre je tamo postavljao i vrelu supu, ali se posle setio da bi se plašio da je posrče, jer bi ga patka gledala iz tanjira.“

„BUĆ? I to je sve?“

„Da. BUĆ. Ali stavimo tačku na ovu bućnu komediju, hteo bih da se vratim u postelju. Lavrentije, molim vas, udaljite ovu personu!“

„Zovem se Ema, a ne persona. I mogu sama da idem...“

Iznenada je devojčica tako jako kinula da je zadrhtao čak i skafandar sa mozgom, koji se vrpeljio kod dečakovih nogu.

AAAAAAAAAAAAA PĆIHA!

Lavrentije je bolećivo osmotrio **EMU**,

Kako je dobro što sam joj najzad napisao ime!

Je l' da da je bilo DOSADNO stalno samo „devojčica“?

i **PUF-PAF** – stvorio se pored dečaka, mada se ni sada nije videlo kako se uopšte pomerio. Bezizražajno je zurio u njega.

Sada ću već da odam i njegovo ime, jer mi je dodijalo i ono „dečak“.

Taj drski i starmali snob zvao se **VARNAVA**.

„Hmm... Lavrentije se brine za **VAŠE** zdravlje. Kaže da ste ipak greškom gospodina Tesle bućnuli među nas. To jeste za žaljenje, jer ma koliko sam protiv njegove ideje, moram vas zamoliti da ostanete ovde, dok se ne oporavite... **malo**.“

Ema nije želela da provede ovde više ni jedan jedini tren, ali nešto joj je govorilo da će biti bolje da ostane. Uostalom, ako se prekasno vrati kod Kalauza, ne gine joj zatvor.

„U redu.“

Varnava je prevrnuo očima, jer se potajno nadao da će ih ovaj namćor od devojčice brzo napustiti. Duboko je uzdahnuo i predstavio se.

Mozak u skafandru odskakutao je od dečaka i optrčao oko Eme. U međuvremenu je morsko prase, ne zna se kako, zaselilo ispred obližnjih vrata.

„Lavrentije vam je pripremio postelju. Laku noć”, reče dečak i besno se udalji.

Emu je slegnula ramenima i, ne obraćajući pažnju na mozak koji je trčkarao oko nje, zaputila se ka vratima. U sobi ju je čekao **OGROMAN** krevet, kakav još

NIKADA U ŽIVOTU NIJE VIDELA!

Bio je veći od njenog sobička, gde je živelo čak troje njih.

„Hvala vam”, rekla je Lavrentiju. Morsko prase kao da se malko osmehnulo (mada, đavo bi ga znao kako se osmehuje morska prasid) i – **PAF** – nestalo. Ema je isterala mozak napolje, čvrsto zatvorila vrata i skinula mokru odeću. Bilo ju je baš briga šta bi na to rekao Kalauz. Ovaj mirisni krevet, sa šuštavom, toplom posteljinom i debelim jastukom bio je neodoljiv. Tek što se ugnezdila, već je utonula u san. Tačnije, utonula bi. Umesto toga začula je tiho iskašljavanje i nakon toga neki prijatan glasić.

U stvari, i nije bio prijatan, i sami znate onaj grozan osećaj kada ste već sanjivi, spava vam se, a neko vam govori nad glavom... ili počne da peva. A pritom **FALŠIRA!**

To se i sada desilo. Glas je škriputao i krckao, kao da neki prastari razdrndani radio prenosi festival najgorih šlagera na svetu.

BUJI-BAJI, SKRI SE DANAK,
BUJI-BAJI, USNI SANAK,
DOK NA NEBU MESEC SJA
I LJUBI TI OKA DVA.
NE MOŽEŠ DA ZNAŠ
DOK DUBOKO SPAVAŠ.
DA SPAVA I CRNI DUD,
SPAVA I PTICA ČEDNA,
A TIHO ODASVUD
SMRT DOLAZI LEDNA.

KO LI TO SAMO PEVA OVU LOŠU USPAVANKU?!

Isto je pomislila i Ema.

„Kakvo je to škripanje! Hoću da spavam!”

„Ali...” – zaustio je krevet.

„Ćuti već jednom!”

„Samo još jednu strofu!”

„ZAČEPI!”

Krevet se uvredio, ali nije imao kud (Ema je ležala na njemu) pa je najzad umuknuo.

Ema se opet ušuškala u mirisnu i čistu postelju, i utonula u san. **ALI STVARNO.**

Tako se Ema uselila u fantastično carstvo Nikole Tesle.

2

Sutradan izjutra krevet je pokušao da se umili Emi jednom ljupkom budnicom, ali je Ema mrzela buđenje i tako okrutno se izdrala na jadni krevet, da sam se čak **I JA** sažalio na njega.

Vodena avantura, međutim, nije prijala devojčici, koja je dobila visoku temperaturu. Ali nije ona bila od tog testa da od jedne obične kijavice padne u krevet.

Naumila je da ispita ovu čudnu kuću, makar da vidi šta može da zdipi. Ako dođe pred Kalauza sa dovoljno plena možda će se izvući bez kazne.

Ali pre nego što je pristupila ostvarenju plana, kraj njenog kreveta se stvorio Varnava. Oholo je posmatrao devojčicu i nije mrdnuo kad je ona pokušala da ustane. Još se i sasvim nisko sagnuo nad nju, omirisao je, i najzad uključio džepnu lampu, uperivši je pravo u lice devojčice.

„Šta to radiš?”

„Ko ste vi? Odakle ste došli? Šta želite? Ko je tu zločest? Da li ste kradljivica? Da li ste ubica? Kradljivica-ubica? Ha?”

Sve to u **JEDNOM DAHU**.

„Ostavi me već jednom na miru!” – prasnu Ema. Jedva je gledala od zaslepljujuće svetlosti, pred očima su joj igrali krugovi. Ustala je i odgurnula dečaka.

„Šta se to tebe tiče!”

Varnava se još više uozbiljio.

„Znam da ste stekli loše navike. A to me navodi, da...” – lice mu se skvrčilo, kao da suzbija nagon za povraćanjem, „da **PREĐEMO NA TI!** Motriću na tebe, **PAZI SE!**”

„Samo napred, daj sve od sebe! Uskoro ću postati **SKROZ NEVALJALA**. Aj’ ćao.”

Tu se ona okrete i ode.

„**JOŠ NEKOLIKO DANA I ODLAZIŠ...**” – Varnava stavi ruku pred usta i pojuri u pravcu ve-cea. Nije dobro podnosio kad sa strancima razgovara na „ti”.

Ema se po tom pitanju ni najmanje nije ustručavala.

Mogla se i kriti od Varnave ali nije bilo potrebe. Već u prvih pola sata se ispostavilo da iza njegove spoljašnje strogoće nema ničeg strašnog, dečak je zapravo bio veoma plašljiv. Kada je Ema lupila nogom u njegovom pravcu (i tresnula ga stolicom), pobjegao je zapomažući.

Još jednom je pokušao da je ukroti, ali se Ema onda odistinski naljutila.

Baš tada je pred kuću stao đubretarski kamion, tako da je Ema zgrabila džak, ugurala u njega Varnavu, i iznela ga na ulicu.

„Hej, ljudi, ovo ste zaboravili!” – doviknula je đubretarima.

Oni zgrabiše džak i zafrljačiše ga među đubre. Ubrzo su tutnjali u pravcu deponije.

To je strahovito pogodilo dečaka. Kada se nakon dva dana vratio prljav i smrdljiv od glave do pete, nije imao volje ni da se okupa, a na pojavu trčkarave kade skoro ga je strefio fras.

Sta kriti, ta mala avantura nije mogla biti prijatna. Deponija je bila ogromna, prepuna pocepanih čarapa, praznih konzervi, ljosaka od kobasica, čutki od jabuka, svinjskih kožurica, s bezbroj slomljenih klozetskih šolja, pretrpana tonama stvrdnutih žvakaćih guma, isečenih noktiju, poklopaca od pivskih flaša, trulog krompira i sa poprilično majušnih kosturova. Varnava nije hteo da postane **MAJUŠNI KOSTUR**. Teškom mukom se iskobeljao iz smeća, mada je za to trebalo progristi debelu gumu od točka. Onako ošamućen, nije primetio otvoren šaht pod nogama

I UPA_o

Pračakao se duž kanalizacionog kanala, gde žive ZOMBIJI KOJI SE HRANE MOZGOVIMA, DŽINOVSKI PACOVI, i svakvi opasni i JEZIVI CRVI – takvom avanturom mogao bi da se razmeće čak i neki snagator maljavih grudi. Varnava je, međutim, bio ~~samo~~ plašljivi dečak, sav okruglast i debeljuškast (što je ujedno značilo da je duboko tonuo u kaljuzi

kanalizacije), a ni grudi mu nisu bile maljave, tako da je samo klizao i puzao mimo zombija. Posle su ga ulovili **MONSTRUMI ČUPAVCI**, s namerom da ga prodinstaju u loncu s belim lukom, ruzmarinom i biberom, a potom ispeku na laganoj vatri, ali je zločeste **MONSTRUME ČUPAVCE** napao strašni **SABLJASTI PUŽ**, pa je Varnava uspeo da šmugne tokom bitke. Prošao je kroz lavirint **PIJAVICA KRVUPIJA**, i propustio kolonu **KRASTAVIH ŽABA** zavukavši se u neku nišu.

Posle se uspentrao uz cevi, ali je greškom dospeo u ve-ce jednog **ZLOG KLOVNA**, koji je hteo da ga obuče u žensko odelo, ali je dečak uspeo da pobegne. Ukrcao se u autobus, doduše bez karte, pa su ga kontrolori izbacili i dodatno kaznili. Najzad je dopešaćio do kuće.

ALI NIJE U TOME STVAR!

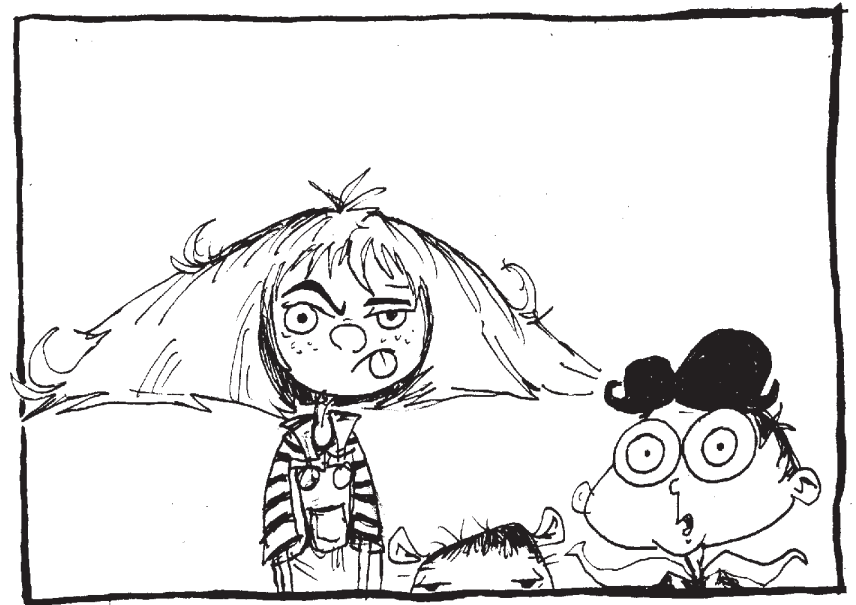
Već u tome, što je taj plačljivi i plašljivi Varnava najzad prestao da zanoveta, pa je Ema mogla do mile volje da cunja po celoj kući.

Obišla je ne samo Teslinu laboratoriju, već i sve druge prostorije. Uspela je da sazna da Lavrentije i Varnava već izvesno vreme žive ovde, mada Tesla dugo nije uopšte primećivao da osim njega još neko stanuje u kući. A posle je **ZABORAVIO** da ih nije primetio, pa se sve sredilo samo od sebe.

A morsko prase je inače bilo Varnavin **ujak**.

Dobro, znam da je **BESMISLENO**, ali toliko od mene.

Ono **kakosezove** u skafandru bio je **Teslin pas**. Izumitelj ga je toliko voleo, da mu je, kada je uginuo, izvadio **MOZAK**, i ugradio ga u ovu mašineriju. Dodao mu je mali jezik i repić, kojim je ovaj veselo mahao. Zvali su ga **MEKAKUCA**, jer je ranije bio izuzetno mekan. To ime je i sada bilo opravdano budući da je i **MOZAK** prilično mekušan...

Ema se brzo sprijateljila s njim, ali joj je bilo strašno žao što ne može da ga pomiluje i počasti **UKUSNOM KOBASICOM**. Na dnu male mašinerije postojala je metalna pločica koja se otvarala, pa je Ema mogla da počeska mozak **Mekakuce** koja bi tada jednom nogicom pravila pokrete kao da vozi bicikl.

POGLEDAJTE SAMO!

hahaha

Ema bi joj ponekad očistila skafandar: lepo bi ga izbrisala i povadila zalepljene bubice.

**DECO, VI NIKADA NEMOJTE
DA VADITE BUBICE
IZ TUĐEG MOZGA!**

Pa ipak, kako su ove bubice dospele ispod skafandra? Kojim putem su ušle? I zašto?

To nema **NIKAKVOG SMISLA!** Ovde se baš dešavaju neke **TAJANSTVENE STVARI**, zar ne?

I tako su se nizali dani.

Ema bi ponekad naletela na Lavrentija, dok je morsko prase samo **SEDELO i GLEDALO**. Devojčica je ipak bila sigurna

da joj vruću supicu (sa mnogo ze-

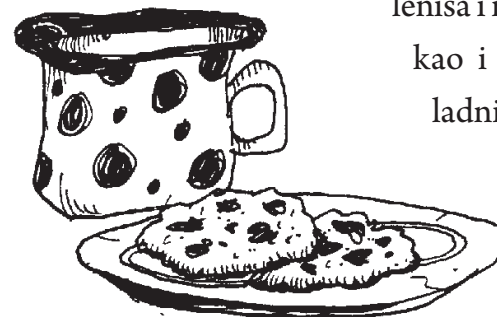
leniša i rezanaca, vrlo ukusnu),

kao i šolju mleka sa čokoladnim keksom, na nahtka-

snu pored kreveta

ostavlja upravo

Lavrentije.

Varnava se nije pomaljao iz svoje sobe prepune knjiga. Taj mali **SMOR** nije mogao ništa pametnije da smisli!

Sva sreća pa se i Tesla zaključao u svoju laboratoriju, odakle su tokom čitavog dana dopirali raznorazni šumovi: šištanje i zveketanje kao i glasno psovanje. Ema se tome samo radovala, jer posle svega ne bi volela da se sretne sa **NAVODNO** najvećim svetskim izumiteljem. Većina njegovih pronalazaka bila je, naime, **OBIČNA KOJEŠTARIJA**.

Ako si smatrao čudnim trčkaravu kadu i krevet koji pevuši tričave melodije, onda se spremi na ovo!

Tokom njuškanja po kući Ema je još pronašla:

- RAZIGRANO JAJOKUVALO

Kad se jaje skuva, oglašuje se sa **TA-DAAA**, i improvizuje malu plesnu tačku. Ako i dalje ostaviš jaje u njemu, nakon deset minuta će se iz njega izleći pečeno pile. **TA-DAAA!** (Plesna tačka).

- **SREDSTVO ZA RAST BRADE, NAMENJENO MUŠKARCIMA, DEČACIMA I DEVOJČICAMA TUŽNOG LIKA** (kao i kišnim glistama)

- **ROLER ZA PUŽEVE GOLAĆE**
- **GREJAČ ZA UŠI SA SOPSTVENIM KAZANOM**
(OPREZ! MOŽE DA EKSPLODIRA!)

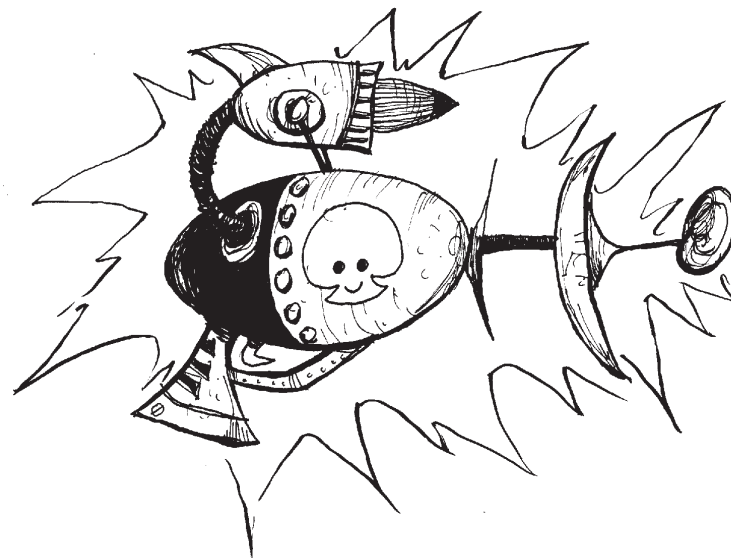
- **DALEKOPRENOSIVI PRČMOĴAK** (Šta je sad to?
Nemojte mene da pitate, nisam ga ja izmislio!)

- **GRICKALICA ZA NOŽNE NOKTE**

- **PRŽAČ ZA DLAKE IZ NOSA**

i na poslednjem mestu ali ne najmanje važan:

OD AŠILJAČ ZAMALO SMRTONOSNIH ZRAKOVA!

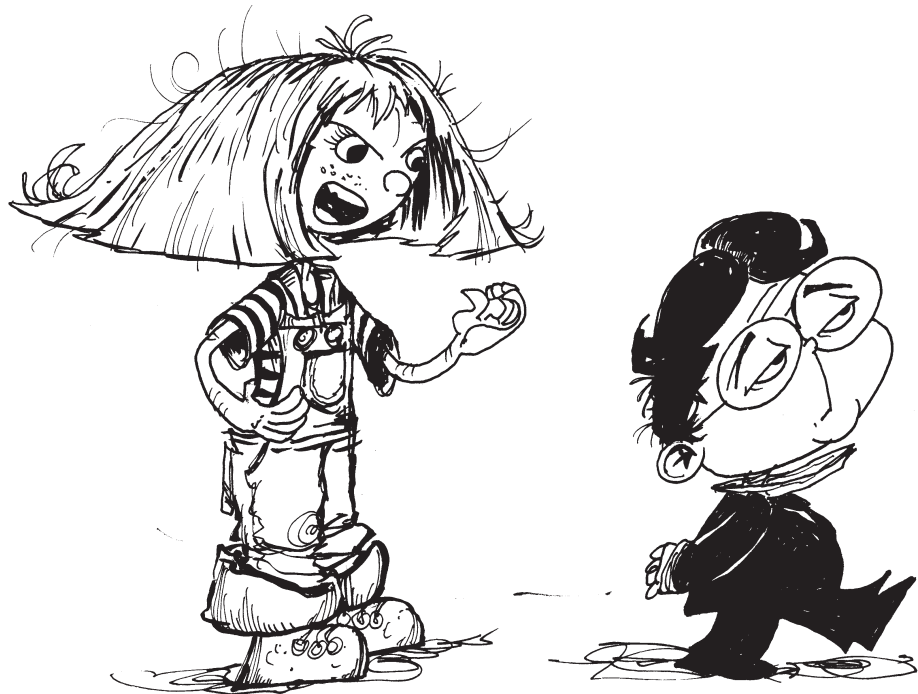

„Što se muvaš ovuda?“ – oglasio se Varnava iza leđa devojčice.

Ema je pretrnula. Nije bila plašljive prirode, ali je dečak tako iznenadio, da je ispustila Odašiljač zamalo smrtonosnih zrakova. Mašinerija sumnjivo zveknu, i iz nje pokulja plavi zračni snop, koji prokrstari sobom i pogodi jednog miša u prolazu.

Ovaj **ZAMALO** pade mrtav na mestu, i posle uvređenog cijukanja odšantuca pod orman.

„Baš lepo, nema šta! Vidi šta si uradila!“ – siknu Varnava. Odgurnuo je Emu i stenjući vratio mašinu na mesto. „Pokvarila si je! Tužiću te gospodinu Tesli.“

I krenu put laboratorije.

„Ti si me uplašio!“ – odbrusi Ema.

„Nebitno.“ Varnava se čak nije ni osvrnuo. „Ipak ću te prijaviti. Osim toga, prijaviću te i što si me izbacila u smeće. Samo što sam ja to zaboravio.“

Emu je spopao bes. Jurnula je za uštogljenim dečakom, i zgrabila ga za kravatu.

„Još ćemo videti koga ćeš da prijaviš!“ – dreknula je Ema i jednostavno bacila Varnavu u orman, među kojekakav krš. Zalupila je vrata i poslala ga dođavola.

Varnava se, međutim, nije predavao. Brzo se oslobodio, otrčao do laboratorije i otvorio vrata.

BZZZZZZZZZZT!

Pogodilo ga je nešto plavo-belo. Varnava je uspeo samo da izgovori (smešno tanušnim glasom)

NJIS!
i pao.

Kao da se malčko oprljio. I dimio. I smrdeo na izgorelu kosu.

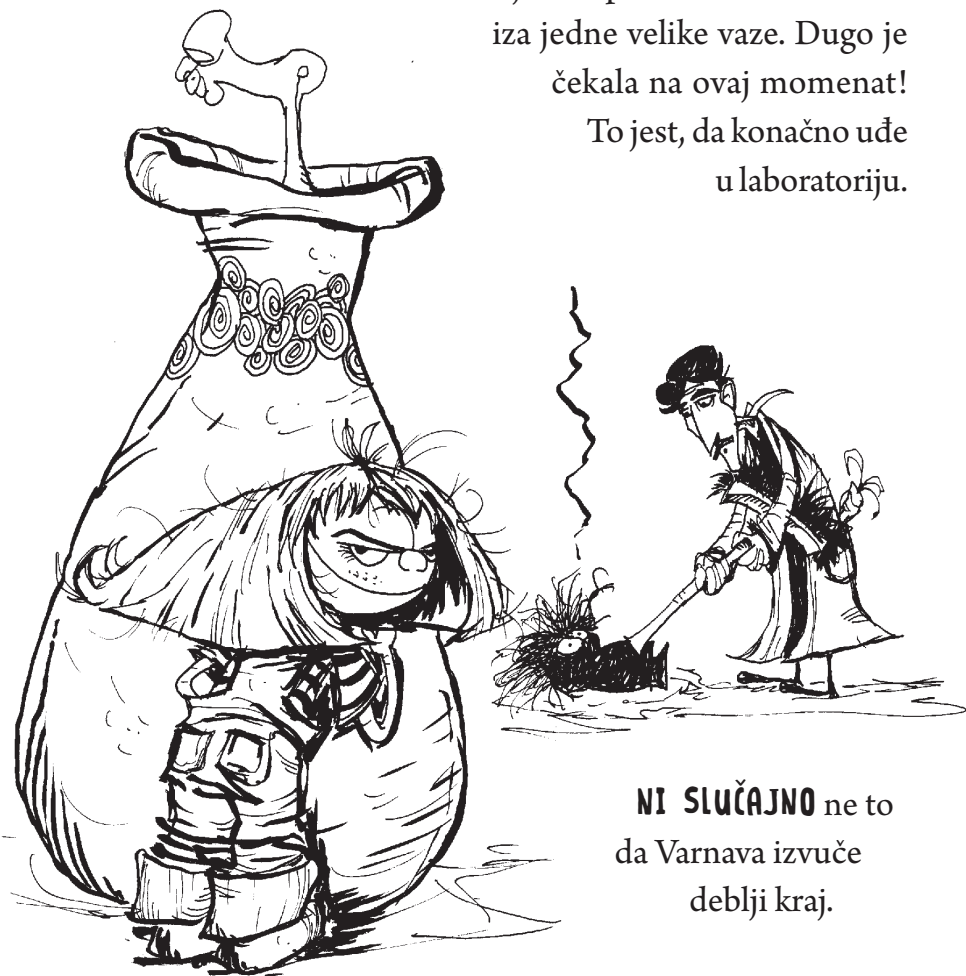
Ukratko: **IZGLED AO JE SKROZ ŠAŠAVO!**

Tesla je zapanjeno jeknuo. Sagnuo se i prodžarao dečaka drškom od partfiša, ali kad je video da se ovaj ne miče, istrčao je iz laboratorije.

Ema je sve posmatrala sakrivena iza jedne velike vaze. Dugo je

čekala na ovaj momenat!

To jest, da konačno uđe u laboratoriju.

NI SLUČAJNO ne to da Varnava izvuče deblji kraj.

Pohitala je ka vratima laboratorije...

...ali Tesla je uhvati za ruku. Baš kao i prošli put.

„Još si ovde??? Ne mari, sad si mi baš ti potrebna. Potraži Lavrentija, dok ja smestim u krevet... ovog... uvek mu zaboravim ime...”

Toliko o šansama, pomisli Ema besno. Da se ona mala budala nije uzjogunila... samo što bi onda i vrata laboratorije ostala zatvorena. Nije bilo druge, valjalo je potražiti Lavrentija.

Brzo ga je našla, tačnije... Lavrentije je sedeo iza nje i, kao što već znate, samo **GLEDAO**.

„Našla sam ga.”

„Brzo, brzo! Treba ga odneti lekaru!” – reče Tesla, i požuri ka ulaznim vratima sa onesvešćenim dečakom u naručju. „Polazi već jednom, ne gnjavi!”

To se odnosilo na Emu. Lavrentije ih je, normalno, već čekao na ulici. Sedeo je za volanom nekog smešnog vozila. Tesla se brzo osvrnuo oko sebe, da proveri da ga odnekud ne posmatra neka patka, i smestio Varnavu na zadnje sedište.

„Sedi pored njega, i čuvaj ga!” – obrecnuo se na devojčicu. Ema se iskreno nadala da je neće primetiti neki Kalauzov pitomac. Sela je pored dečaka, a Tesla je zalupio vrata automobila.

I ne sačekavši da auto krene, izumitelj je odmarširao pravo u kuhinju. Ako se dobro seća, negde je još ostalo malo **PEČENOG MESA**. Ogladneo je od mirisa oprljenog Varnave.

3

Lavrentije je vozio kao bez glave, mada Ema na njemu nije primetila ništa posebno. Morsko prase se skrasilo na sedištu i blenulo pred sebe.

*Nije sigurno ni da je UOPŠTE
gledalo na put!*

